

Разсужденията на благоразумниятъ поручикъ ма не разубѣдиха. Азъ останахъ при своето намѣрение.

— Както обичате, каза Иванъ Игнатиъ.— Правете както знаете. А защо именно азъ да бѣда вашъ свидѣтель? Защо? Ако хората иматъ воля да са биятъ, то намъ какво става отъ това? Или азъ съмъ длъженъ да вида какъ умиратъ хората? Хвала богу! азъ ходихъ едно време и противъ шведите, и противъ турците, и на сичко са наглѣдахъ.

Азъ захванахъ да му разяснявамъ убѣдително длъжността на секундантииътъ; но Иванъ Игнатиъ никакъ не можеше да ма разбере.

— Волята е ваша, каза той, но азъ не мога. А ако пакъ бѣда принуденъ да са смѣса въ тая работа, то по-напредъ трѣба да извѣста Ивана Кузмича. Моята длъжностъ ма накарва да му ява, че въ крѣпостъта мислатъ да направатъ злодѣяние, което е противно на царскиятъ законъ. Може би, на командантииътъ ще бѣде угодно да приѣме погрѣбните мѣрки . . .

Азъ са уплашихъ и захванахъ да мола Ивана Игнатиъ да не говори нищо на командантииътъ, и съ голѣма сила го уговорихъ. Той ми даде дума и азъ са рѣшихъ да го остава на-мира.

Вечеръта азъ преминахъ както и сѣкога у командантииътъ. Азъ са старахъ да бѣда веселъ и равнодушенъ, за да ги не воведа въ подозрѣние и да избѣгна отъ безкрайните питання; но, казвамъ ви право, нѣмахъ онова хладнокрѣвие, съ което са хвалатъ, като рѣчи, почти сѣкога оние, които би са намирале на моето мѣсто. Тая вечеръ азъ бѣхъ много нѣженъ и милостивъ. Мария Ивановна ми са харесваше повече отъ други рѣтъ, Мисальта, че може би азъ я виждамъ послѣ-